

TWEEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT VAN HET V.V.A.

VERBOND DER VLAAMSE ACADEMICI

Nr. 21 - APRIL 1977

VIVAT ACADEMIA

sekretariaat :
em. Jacquainlaan 126
1000 brussel - tel. 02 - 218 68 20 - pr 000-0429238-13

verantwoordelijke uitgever :
lic. hugo hermans
oude kerkstraat 56, 2000 antwerpen

Ingevolge de tijdelijke onbeschikbaarheid van onze verdienstelijke secretaresse Mevrouw ANDRIES-van der VEKEN geldt voorlopig de volgende regeling voor het centraal secretariaat : het is open van 9.30 tot 15.00 uur, op alle werkdagen behalve woensdag. 's Avonds of tijdens de schoolvakantie is de waarnemende secretaresse, Mevrouw DEKLEERMAEKER-de MULDER, te bereiken op het telefoonnummer 02 - 358 50 19.

BETAAL UW BIJDRAGE voor het academiejaar 1976-'77 op de postrekening 000-0429238-13, Verbond der Vlaamse Academici, Brussel. Vermeld de afdeling waartoe u wilt behoren, indien u **niet** geografisch bij de afdeling van uw woonplaats wenst te worden ingedeeld. De bijdragen werden als volgt aangepast : steunende leden 1000 F of meer, gewone leden vanaf het zesde jaar na promotie 500 F, pas-afgestudeerden de eerste vijf jaren na promotie 200 F, dienstplichtigen 200 F, bijkomende leden, ook academici, in hetzelfde gezin, per persoon 100 F, vrijblijvend clubgeld voor Antwerpen 100 F. Vergeet niet bij de overschrijving duidelijk de bestemming te vermelden. WERF OOK NIEUWE LEDEN, aldus maakt U het V.V.A. sterker ; zo kan het meer doen voor de Vlaamse zaak in het algemeen en voor de zaak der academici in het bijzonder.

Algemene ledenvergadering V.V.A. 1976

Op zaterdag 23 oktober heeft in de gotische zaal van het Kortrijkse stadhuis de algemene ledenvergadering van het Verbond der Vlaamse Academici plaatsgevonden. De talrijke aanwezigen werden verwelkomd door dr. jur. Daniel GLAS, gouvvoorzitter van West-Vlaanderen, die er zich over verheugde dat deze jaarvergadering in West-Vlaanderen plaatsgreep, de gouv van het V.V.A. die de meeste leden telt. Ook Kortrijk was volgens hem een gerechtigde keuze omdat het de zetel is van de belangrijkste Westvlaamse afdeling.

(vervolg van het verslag in dit nummer)

algemene ledenvergadering 1976

Algemeen voorzitter dr. med. A. VAN LERBERGHE, wees er vervolgens op dat sedert de oprichting het V.V.A. de politieke actualiteit in verband met de ontwikkeling van het Vlaamse volk tot een zelfstandige gemeenschap van nabij gevolgd heeft. Hij herinnerde eraan dat ook de sociale dimensie van deze ont-plooiing door het Verbond met aandacht werd ge-volgd. Verleden jaar werd op de algemene leden-vergadering in Steenokkerzeel gehandeld over het probleem van de werkloosheid der afgestudeerden. Dit probleem is sedertdien nog akuter geworden. In de sector van het onderwijs en het wetenschappelijk onderzoek is door de besparingsmaatregelen een feitelijke aanwervingsstop ingevoerd. In de overheids-diensten en parastatalen worden zeer weinig afge-studeerde universitair en aangeworven, hoewel hier procentueel veel te weinig afgestudeerden tewerk-gesteld zijn. Daarbij komt dat het aantal beschikbare plaatsen voor de Vlamingen verminderd worden op basis van manipuleerbare werkvolumes.

De recente maatregelen in de Spaarkas zijn daarvan een duidelijk voorbeeld. In de privé sector blijft de toestand voor werkloze afgestudeerden weinig roos-keurig. De opleving van de conjunctuur heeft niet de verwachte opgang gekend en door rationalisering wordt vooral een beperking van het kaderpersoneel beoogd.

Vervolgens wees algemeen voorzitter VAN LERBER-GHE op de brede stroming in het Vlaamse land die streeft naar een diepgaande en definitieve oplossing van de gemeenschapsproblemen. Het V.V.A. heeft zoals talrijke andere Vlaamse verenigingen duidelijke beginselen vooropgesteld i.v.m. de staatshervorming. De principeverklaring van het V.V.A. luidt als volgt :

1. De unitaire Belgische Staat dient te worden om-gevormd in een federale bondsstaat Vlaanderen-Wallonië, gescheiden door de taalgrens.
2. In deze bondsstaat moeten Vlaanderen en Wallo-nië als deelstaten ingericht worden, met eigen wet-gevende, uitvoerende en rechterlijke macht, eigen administratie en fiskale bevoegdheid.
3. De gemeenschappelijke aangelegenheden, die toevertrouwd worden aan zo klein mogelijk ge-houden Bondsorganen, worden op voorhand vast-gelegd. De overige bevoegdheden berusten bij de deelstaten. De Bondsorganen bekomen hun financiële middelen door dotaties van de deel-staten.

4. De officiële taal in de deelstaat Vlaanderen is het Nederlands.
5. De stad Brussel krijgt een speciaal statuut, gezien haar ligging in de Vlaamse deelstaat en haar samenstelling uit frankofonen en nederlandsspre-kenden. Haar gebied kan niet verder uitgebreid worden dan de grenzen van de huidige agglome-ratie.
6. De Duitstalige gebieden moeten over zelfbestuur beschikken, in overleg met de plaatselijke verant-woordelijken.

Steunend op deze principes heeft het Verbond der Vlaamse Academics meegewerkt aan het totstand-komen van een voorstel tot staatshervorming, waar-van de grote richtlijnen maandag laatstleden aan de pers werden voorgesteld.

Hierin wordt duidelijk geopteerd voor een federale bondsstaat, waarin het zwaartepunt van de politieke macht gelegd wordt bij de gemeenschappen, die uitgroeien tot volwaardige deelstaten. De inwoners van het Brussels gebied behoren individueel tot een van de twee gemeenschappen. De Brusselse agglome-ratie tenslotte wordt wat ze in feite is : een hoofd-stedelijk gebied.

Steunend op deze principes heeft het Verbond der Vlaamse Academics met andere Vlaamse verenigin-gen in de schoot van het Overlegcentrum meege-werkt aan het tot standkomen van een voorstel tot staatshervorming.

Op 6 november a.s. zal het uitgewerkt document, door het Overlegcentrum opgemaakt, voorgesteld worden tijdens de Staten-Generaal van de Vlaamse Verenigingen in de Beursschouwburg te Brussel.

Tot slot deed Dr. Van Lerberghe een warme oproep tot de leden om zeer talrijk aan deze Staten-Generaal deel te nemen.

Algemene secretaris L. DEKLEERMAKER wees erop dat 1975-1976 het jaar van de nieuwe afde-lingen is geworden ; nl. Aalst, Mechelen, Vlaamse Ardennen en de vernieuwde afdeling Gent werden boven de doopvont gehouden. Vervolgens bracht hij verslag uit over de werkzaamheden van de twee werkgroepen die in de schoot van de Vereniging werden opgericht : de werkgroep over de Vlaamse problematiek en de werkgroep die de belangen van de academics behartigt. Deze laatste groep heeft nog veel werk voor de boeg.

Algemene penningmeester ir. E. BRINCKMAN wist ons, door een wirwar van cijfers heen, toch duidelijk te maken dat de financiële balans gunstig is.

Prof. Dr. J. VAN ROMPAEY handelde in academische rede over: „De grondwetsherziening: status quaestionis”.

Spreker stelde vast dat het jaar 1976 het jaar van de bewustwording is geworden. In uiteenlopende Vlaamse kringen is duidelijk het besef gegroeid dat de grondwetsherziening van 1970 onvoltooid is en dat de doorgevoerde wijzigingen een mislukking zijn geworden. In een eerste deel maakt spreker de inventaris op van wat op het stuk van de grondwetswijziging in het jaar 1976 is gebeurd. Op 10 januari komt een paneel van deskundigen op initiatief van Minister Vande Kerckhove in Antwerpen samen. Verschillende Vlaamse verenigingen leveren terzake eveneens uitstekend denkwerk; in februari publiceert de Vlaamse Volksbeweging een document; op 3 april maakt het Davidsfonds tijdens zijn congres een beginselverklaring bekend en het Verbond der Vlaamse Academici stelt de hierboven vermelde synthese-nota op. Deze teksten formuleren duidelijke voorstellen die een sterke gewestelijke bevoegdheid vooropstellen; het hoofdstedelijk gebied Brussel wordt beperkt tot de 19 gemeenten. Deze en de andere aangesloten verenigingen werken aan een gezamenlijk document, dat nu reeds de 6-novemberverklaring genoemd wordt, omdat ze op deze datum tijdens de Staten-Generaal van de Vlaamse Verenigingen zal bekend gemaakt worden.

Intussen hebben de Vlaamse politieke partijen voorstellen geformuleerd. In een tweede luik schetst Prof. J. VAN ROMPAEY de krachtlijnen van de vier plannen van deze partijen. Met variërende terminologie wordt door de vier partijen wetgevende en uitvoerende bevoegdheid aan de twee gewesten toegekend. Het C.V.P.-plan voorziet een legislatuurregering en een senaat der gewesten; in de andere voorstellen verdwijnt het tweekamerstelsel door schrapping van de

senaat. De verworvenheden van cultuurautonomie en bevoegdheid in de sociaaleconomische sfeer blijven in de vier plannen gehandhaafd. Voor Brussel is een speciaal statuut voorzien: de inhoud van het begrip „speciaal” loopt naargelang van de oorsprong sterk uiteen. Voor de B.S.P. betekent Brussel een derde gewest, terwijl de V.U. Brussel beschouwt als een hoofdstedelijk gebied waarvoor de twee bondstaten persoonsgebonden en plaatsgebonden bevoegdheid toekomt.

Prof. VAN ROMPAEY besluit zijn academische rede met erop te wijzen dat 1977 een bijzonder belangrijk jaar moet worden. De Vlaamse Verenigingen hebben reeds uitvoerig overlegd, wat uitmondt in bovengenoemde 6-novemberverklaring. De partijvoorzitters van de vier Vlaamse partijen hebben tijdens een televisieuitzending afgesproken dat ze elkaar eerlang zullen ontmoeten. Dit algemeen Vlaams overleg moet het mogelijk maken duidelijke standpunten te verdedigen, omdat een tweede Hertoginnedal voor de Vlaamse publiek opinie uitgesloten is. Het gesprek van gemeenschap tot gemeenschap moet leiden tot duidelijke en definitieve oplossingen, omdat het noodzakelijk is dat het parlement, dat in de lente van 1978 zal verkozen worden, grondwetgevende bevoegdheid zou hebben.

Professor VAN ROMPAEY besloot met erop te wijzen dat een positieve federalisering mogelijk is indien een Vlaams politiek eenheidsfront tot stand komt door de politieke partijen; de Vlaamse verenigingen hebben dan ook de taak de Vlaamse politieke partijen te stimuleren.

Tijdens het namiddagprogramma, dat de vergadering voorafging, bezochten de leden de stad Kortrijk, bekende kunstenaars, O.-L.-Vrouwkerk, Begijnhof, Hospitaal, Stadhuis en de Universitaire Campus. 's Avonds besloot een diner met gezellig samenzijn in de salons van Alta Ripa deze geslaagde en zeer talrijk bijgewoonde V.V.A.-landdag.

F. B. – L. D.

universitaire problematiek

Door de Centrale Raad werd een werkgroep „Universitaire Problematiek” opgericht, onder de leiding van ir. Rudi DERYCKER en met als leden, dr. jur. Daniel GLAS, lic. ec. Raymond WARDENIER, lic. sc. inf. Leo DEKLEERMAEKER, apot. Guido DELANG en dr. med. Piet CARPENTIER.

Ten einde ook bij de basis, d.i. al onze lezers en leden, voor de desbetreffende problemen aandacht en reactie op te wekken, leek het ons geschikt hieronder de volgende tekst te laten verschijnen. Hij werd door Rudi DERYCKER uitgesproken in een sektie van onze algemene ledenvergadering van 8 november 1975 te Steenokkerzeel en droeg als titel: „De academicus in de industrie”.

De spreker heeft daarbij een ernstige poging gedaan om te peilen naar de diepere oorzaken van de op vele gebieden uit de hand lopende situatie. Zoals voor een ziekte geen goede, zogenaamde „causale” behandeling mogelijk is, zonder vooraf een degelijke diagnose te hebben gesteld, zo moeten ook de oorzaken van de algemene kwaal worden opgespoord, waarvan de huidige academische problematiek slechts één der symptomen is. Immers, enkel één symptoom behandelen, „kurieren am Symptom”, brengt zelden een definitieve genezing en meestal slechts de illusie daarvan.

Het doel van de werkgroep is derhalve niet in de eerste plaats voor de academische problemen gauw enkele remedies uit te denken, die bij gebrek aan een geschikt apparaat toch ineffectief en vermoedelijk niet meer dan een vrome wens zouden blijven. De opzet is veeleer zich allereerst te bezinnen over en tot een duidelijk inzicht te komen in de diepere oorzaken van de huidige algemene malaise. Aldus wordt het mogelijk omtrent dit alles een zinnige

stelling te formuleren, welke ook door het V.V.A. kan worden bijgetreden en verkondigd.

Het is de hoop van de werkgroep dat vanuit dergelijke fundamentele en centrale visie, zich allengs meer causale en efficiënte maatregelen zullen aftekenen met betrekking tot de huidige problemen der academici.

Daarna pas kan het V.V.A. als drukingsgroep, zoals het reeds vroeger op universitair vlak herhaaldelijk heeft gedaan, pogen het beleid in dit land in de geschikte richting om te buigen.

DE ACADEMICUS IN DE INDUSTRIE

Wanneer men als referent probeert nieuwe gedachten over een probleem vanuit de vergadering te laten vrijkomen, dan kan men daarbij op verschillende wijzen te werk gaan.

Men kan vanuit de eigen studie, de studie van een werkgroep, de eigen ervaring en de door anderen bijgebrachte ervaring, of beter nog vanuit een combinatie van deze elementen, een referaat opbouwen dat culmineert in een of meer, bij voorkeur enigszins oorspronkelijke, stellingen die men aan het oordeel van de aanwezigen voorlegt.

Deze benadering, die mijn voorkeur heeft, kon hier niet worden gevolgd. Uw referent kon niet uitgaan van feiten, overwegingen of studieresultaten die door een werkgroep werden bijeengebracht. Evenmin heeft zijn persoonlijke activiteit hem, theoretisch of praktisch, meer dan anderen in aanraking gebracht met de problematiek van de academicus in de industrie.

SPAARBOEKJE

In het Vlaamse land zijn er nogal wat personen die een tweetalig spaarboekje bezitten: „Spaarboekje, Livret d'Epargne”. Misschien zitten er zelfs enkel franstalige tussen? Het zou een goeie zaak zijn mochten deze mensen op het postkantoor of de Spaarkas een eentalig Vlaams boekje vragen. Dit mede in verband met tewerkstelling van nederlanderstaligen in de Spaarkas.

Zijn uitgangspunt is dus, uit noodzakelijkheid des middels, een beperkte reeks persoonlijke en eerder toevallige waarnemingen. Daaruit zijn, op een niet systematische wijze, enkele indrukken gegroeid.

Als katalysator voor uw tussenkomsten kan ik dus geen resultaat bieden van deducties uit op wetenschappelijk verantwoorde wijze verzamelde objectieve gegevens; ik troost mij dan maar met de gedachte dat ook de uiteenzetting, hoe een situatie subjectief wordt aanvoeld, voor anderen een aansporing kan zijn om vanuit hun verschillend waarnemingspunt de geuite meningen tegen te spreken, te beamen of te vervolledigen.

Deze seminarievergadering heeft tot onderwerp „De academicus in de industrie” en dit onderwerp moet worden behandeld binnen het raam van de opdracht die volgens de uitnodiging als volgt luidt: „Concrete voorstellen te formuleren met betrekking tot een aantal actuele noden van academisch geschoolden”. Ik acht het niet mogelijk onder de gegeven omstandigheden zelf concrete voorstellen te formuleren en ik zal dan ook geen poging in deze richting ondernemen. Wel acht ik het mogelijk de aanvoeling van een reeks noden iets nader te omschrijven en aldus misschien een basis te leggen van waaruit eerst principiële en daarna concrete voorstellen kunnen groeien.

Om de plaats van de academicus in de industrie te kunnen bepalen, moeten wij eerst een opvatting hebben over de industrie en de rol van deze industrie zelf kunnen wij slechts bepalen vanuit onze opvatting over de samenleving.

Ik neem mij dan ook voor enkele voor het onderwerp belangrijke eigenschappen van de samenleving op te sommen, om van daaruit enkele kenmerken, eerst van de academici als groep en vervolgens van de industrie, uiteen te zetten, in de mate waarin deze kenmerken tot noden hebben geleid. Dat het een en het ander wat somber zal lijken, spruit niet voort uit een pessimisme van de referent, maar wel uit het feit dat de opdracht gericht is op – ik citeer letterlijk de uitnodiging –: „Een aantal actuele noden van academisch geschoolden”.

Aldus bezien meen ik de volgende eigenschappen van de *samenleving* te moeten onderstrepen.

1. Wij leven in een beschaving zonder onderkenbare *finaliteit*. Een buiten de behoeftenbevrediging van de individuen gelegen streefdoel, dat met zijn laatste consequenties au serieux genomen wordt, kan ik in onze huidige samenleving niet vinden. Voor wie het T.V.-interview van voor een drietal weken met Garaudy heeft gevolgd, kan ik in

herinnering brengen hoe sterk hij dit ontbreken van een finaliteit in onze beschaving heeft onderstreept.

2. Een corollarium van het gemis van finaliteit is het *ontbreken van een minimale consensus over de waarden*. Hoe kan men aan een moreel gedrag, aan een instelling, enz. nog een vaste waarde toekennen indien men deze waarde niet kan ophangen aan een alles bepalend einddoel. Niet alleen is er geen minimale consensus meer, maar men vraagt zich soms af of er nog waarden zijn, die anders dan gerelativeerd worden aangenomen.

3. Het in twijfel trekken van de waarden heeft dan weer tot gevolg dat ook een minimale consensus over de opbouw van de samenleving teloorgegaan is. Hiermee houdt ook de *gezagscrisis* verband. Hoe kan men gezag laten gelden voor het verdedigen, bewaren of doorgeven van waarden, die men, op zijn zachtst uitgedrukt, zelf sterk relativeert of zelfs in twijfel trekt?

Hoe kan een gezagsverhouding zinvol worden beleefd indien elkeen als opperste, zoniet als enige wet, het eigen welzijn erkent?

In zulk klimaat laat men een democratie verworden tot egalitarisme. In zulk klimaat herdoopt men bedilzucht tot inspraak. In zulk klimaat vlucht men voor de verantwoordelijkheid.

4. Maar de bestaande structuur ontwikkelt zich verder, volgens een wild groeiproces. De groeirichtingen zijn niet duidelijk, maar de structuren worden van dag tot dag gecompliceerder. De groei is onoverzichtelijk en schept voor wie erin leeft, een gevoel van gedetermineerd zijn.

De beleidsmensen leggen er te pas en te onpas de nadruk op dat de speling waarbinnen zij de maatschappij kunnen sturen, beperkt is. Niemand heeft nog het gevoel dat men ook wel eens het stuur radicaal zou kunnen omgooien. En ik kan mij niet aan de indruk onttrekken dat wie het met de koers niet een is, evenmin weet welke richting men wel kan uitgaan.

Ik denk hier aan mei 1968: een revolutie die niet tot ontwikkeling gekomen is, bij gemis aan een groeirichting.

Deze samenleving is de teelaarde van de nieuwe *academici*. Zij komen tot ontwikkeling in een wilde groei, die kwantitatief geen onderste of bovenste grens kent en die, qua richting, geen andere normen kent dan de zogenoemde vrije keuze en de materiële mogelijkheden van de student die de universitaire richting kiest.

Ik wil hier geen pleidooi houden voor een centraal geleide selectie van toekomstige academici, die dan op basis van een prognose van de evolutie van de maatschappij of op basis van een gekozen ontwikkeling van de samenleving in bepaalde richtingen in passende aantallen zouden worden gestuwd. De erkenning van de bezwaren van zulke centrale leiding, van de moeilijkheden of onmogelijkheid van de prognose, van de beperkingen waaraan de vrije keuze van de ontwikkeling onderworpen is, mogen ons het probleem van het kwantitatief en kwalitatief ongericht in de maatschappij verschijnen van academici niet uit de weg doen gaan.

Zolang de academici in een beperkt aantal in de samenleving traden, lag het kwantitatieve probleem, globaal gezien, vermoedelijk eerder aan de zijde van het tekort. De gemeenschap als zodanig spendeerde, naar ik aanneem, een beperkt gedeelte van haar middelen aan de vorming van academici en een min of meer aanvaardbare verdeling over de verschillende richtingen werd vermoedelijk gevonden op basis van de minder snel evoluerende vraag- en aanbodparameters in de verschillende intellectuele beroepen, die overigens veel minder gedifferentieerd waren dan thans het geval is.

Heden ten dage zijn het mensenkapitaal en het financieel kapitaal die de academici vertegenwoordigen, zo groot en is het probleem van hun optimale rol in de samenleving zoveel complexer dat men zich terecht afvraagt of de vrije keuze van de individuen de laatste norm mag zijn die het aantal academici in het geheel en over de menigvuldige studierichtingen bepaalt.

Om te bepalen hoeveel academici onze samenleving optimaal moet tellen, moeten wij evenwel weten waar wij met onze samenleving heen willen. Het is bij voorbeeld duidelijk dat wij meer academici kunnen verwerken, indien wij onze poorten wijd openzetten voor vreemdelingen die wij bij ons de zogenoemde „lagere” taken laten opknappen. Maar indien wij deze richting blijven uitgaan, moeten wij pogen de consequenties van deze politiek te voorzien.

Bij de verdeling over de verschillende richtingen moeten wij weten hoeveel de gemeenschap aan elke richting kan en wil besteden, niet alleen in franken en centimes, maar ook, en wellicht vooral, in mensen. Wij hebben zeker meer ingenieurs, scheikundigen, physici, economen, enz. nodig, indien wij onze industrie sterker en sterker tot ontwikkeling laten komen of tot ontwikkeling brengen, dan indien wij ons daar beperkingen moeten opleggen of wensen op te leggen. Dit worde niet begrepen als een pleidooi voor beperkingen, maar wel als een probleemstelling.

Hoe ver wij willen en wensen te gaan met onze geneeskundige zorgen, met onze sociale zorgen, met de uitbouw van ons recht, is bepalend voor het

aantal en de aard van de medici, de sociologen, de juristen, enz. die wij kunnen gebruiken. Ik heb de indruk dat in nagenoeg alle gebieden de structuren zich zelf uitbouwen en dat men, zonder in Malthusianisme te vervallen of bij Illich aan te leunen, toch wel eens de vraag kan stellen of men niet hier of daar, betrokken op het belang van de gemeenschap, het doel aan het voorbijschieten is.

Hoe dan ook, sommige van de academici, thans nog een ruim aantal van die het wensen, komen terecht in de *industrie*, dus in de bedrijven, als econoom, als bedrijfsjurist, in het personeelsbeheer, als ingenieur, enz.

Uiteraard verschillen het klimaat, de werkvoorwaarden en de mogelijkheden voor hen van bedrijf tot bedrijf. Ik denk hier vooral aan de grotere bedrijven die de trend bepalen, die ook door de kleinere wordt gevolgd. Onze bedrijven dragen het stempel van de samenleving waarin ze opereren.

- In de beschaving zonder finaliteit maken ze meestal de dingen goed, maar niet noodzakelijk de goede dingen. Wat gemaakt wordt, wordt beslist door hun beheer, op basis van een vraag die gedeeltelijk aan een spontane behoefte van de markt beantwoordt, gedeeltelijk gecreëerd wordt van de zijde van het aanbod.
- In de bedrijven is de spontane erkenning van het gezag uit vroegere decennia sterk verminderd, zijn de eisen en de kritiek van de basis gegroeid, maar is de mogelijkheid tot het nemen van medeverantwoordelijkheid in de grote beleidsbeslissingen praktisch nog onbestaande.

Ik wens hier geen kritiek te formuleren ten opzichte van de bedrijven. Onze samenleving heeft de bedrijven die ze verdient. Een bedrijf dat zich meer zou bekommeren om wat de gemeenschap nodig heeft dan om wat verkoopbaar is, is ten dode opgeschreven. Ik tracht alleen de werkelijkheid onder ogen te zien.

In die bedrijven, zoals ze zijn, komt de academicus terecht, in de overgrote meerderheid van de gevallen, als een tussenschakel tussen de mensen die werkelijk het beleid bepalen, en die in vele gevallen op basis van het „tot een bepaalde familie of clan behoren” worden gerecruteerd, enerzijds, en de grote basis, anderzijds.

Zijn taak bestaat erin op een beperkt gebied de zaken van de dag die enige denkwerk vergen te behandelen, zoals er voor het materiële werk handlangers zijn die de hand verlengen van wie het bedrijf in handen heeft.

Ik gebruik hier de term „handlanger” in een ruimere zin dan de gebruikelijke. Zo zijn er ook voor het denkwerk „hoofdlangers”. In deze rol vinden wij vele academici terug.

Daarnaast moeten zij naar beneden toe gezag door-
geven, maar daar de fundamentele beleidsbeslissin-
gen buiten hen om worden getroffen, hebben zij vaak
moeite een beslissing te motiveren waarvoor zij zelf
niet voldoende gemotiveerd zijn. Zelf voelen zij zich
soms onwennig in de plaats die ze in het bedrijf
innemen. In de mate waarin zij zich vrij kunnen
houden van zelfbegoocheling, bestaat bij hen soms
het gevoel dat in zijn scherpste vorm uitgedrukt
staat in het recente werk van Maurice Siegel : „Vingt
ans ça suffit”. Deze ex-directeur-generaal van
Europe n° 1 met een salaris van Belg Fr. 400.000,-
per maand drukt zich als volgt uit : „Quel que soit
votre niveau ou votre titre, salarié d'une entreprise,
on n'est jamais rien de plus qu'une femme de
ménage.”

*

* *

Met het voorgaande moge ik duidelijk hebben ge-
maakt dat ik volgende problemen wens te laten
aansnijden :

1e vraag :

Komen voor het bedrijfsleven een voldoende aantal
academici ter beschikking ? Met voldoende bedoel
ik hier noch te veel, noch te weinig. Is het wenselijk
en mogelijk hierop in te werken.

2e vraag :

Is hun spreiding over de verschillende disciplines
verantwoord ? Is het wenselijk en mogelijk hierop in
te werken.

3e vraag :

Staan de academici in de huidige omstandigheden
dicht genoeg bij de fundamentele beleidsbeslissin-
gen om deze beslissingen mede als door hen ge-
nomen te kunnen aanvoelen en ze bijgevolg met
gezag door te geven en te verantwoorden ?

Er is, evenwel, een prealabele vraag : „Behoort het
tot de taak van het V.V.A. deze problemen aan te
snijden en kan ze deze problemen praktisch aan ?”.
De voorbereidende beschouwingen die tot de drie
vragen leidden, werden mede door de beperkte tijd,
al te ongenueanceerd gesteld. Voor mij zullen ze hun
vruchten dragen indien ze tot uw stellingnemen-
gen leiden.

Rudi DERYCKER

Aanbevolen voor :

KREDIET

BELEGGINGEN

SPAAR- EN VOORZORGENSTELSEL

n.v. SPAARCENTRALE

Voorzitter : E. F. BRIEVEN

Private Spaarkas

Gesticht in 1917

H. Jasparlaan 113 - 1060 Brussel

van ons leven tot veto

Een goed jaar geleden was er aan de universiteit te Utrecht een tentoonstelling te bezichtigen, die gewijd was aan de geschiedenis van de studentenpers onder de titel „Van Spectator tot Aksie”. In het kader van de viering „550 jaar K.U. Leuven” wilden wij een eeuw Vlaamse studentenbeweging in woord en beeld oproepen. Wanneer ik deze tentoonstelling onder het motto „Van Ons Leven tot Veto” plaats, wens ik daarmee een eresaluut te brengen aan Dr. Edmond de GOEYSE, de oprichter van een uniek Archief en Museum van het Vlaamse Studentenleven, dat sinds 1970 in de Centrale Bibliotheek is ondergebracht en onder wetenschappelijke verantwoordelijkheid van onze afdeling Nieuwste Geschiedenis wordt beheerd en bewerkt. Onze tentoonstelling zou zonder zijn Archief, dat hij nu al 40 jaar lang met een bewonderenswaardige snuffel- en bewaargeest onverdroten opbouwt, ronduit onmogelijk zijn geweest.

Het Archief van Dr. De Goeyse bevat een bibliotheek met een duizendtal boeken, tijdschriften en brochures; daarnaast archivalia van een uitzonderlijke zeldzaamheid betreffende personen, verenigingen, thema's uit de Vlaamse studentenwereld sinds ongeveer 1830, ook brieven, verslagen, liederboeken, strooibiljetten en manifesten. In de Afdeling Museum vindt de bezoeker voorwerpen als vaandels, petten, potten, linten en een verrassende collectie „allerlei”. Wist U dat de enige volledige verzameling van *Ons Leven* in zijn Archief steekt en dat het dus niet te vinden is in het Archief en Museum voor het Vlaamse Cultuurleven te Antwerpen, noch in de Centrale Bibliotheek van de K.U. Leuven? En dat U daar het volledige Archief van het V.R.G. kan vinden? En een volledige verzameling van de *Annuaire* van de Leuvense Universiteit? En een vaandel van de Veurnse Club, ontworpen door Joe English? En onuitgegeven documenten betreffende Ernest Claes en Prof. Scharpé? Andere universiteiten benijden ons dit Archief. De Werkgroep Studentenarchief van de R.U.G., waarvan leden te Leuven opzoekingen komen doen, tracht dit voorbeeld na te volgen. Dit illustreert wel het feit dat Dr. De Goeyse er niet met z'n pet naar gooide. Verschillende doctorandi en licentiaten hebben het Archief reeds wetenschappelijk bewerkt. Wij moeten ervoor ijveren dat de continuïteit van deze verzameling verzekerd wordt.

Om de bijzondere rol van de studentenbeweging in de recente geschiedenis van de K.U. Leuven extra te belichten, hebben wij deze tentoonstelling op het

getouw gezet. De attente bezoeker zal de zwaartepunten, de accenten, de angels en de schietgeweren zien verschuiven van *Ons Leven* tot *Veto*. De tentoonstelling roept meteen een boeiende brok universiteitsgeschiedenis op tussen „Spectator” en „Aksie”, of, in Leuvense termen, tussen Met Tijd en Vlijt en Wetswinkel.

Ik dank al diegenen die aan de verwezenlijking van zonder het team van de afdeling Nieuwste Geschiedenis.

Marcel JANSSENS, Dekaan

archief en museum van het vlaams studentenleven

De tentoonstelling „Een eeuw Vlaamse studentenbeweging te Leuven”, die tijdens het tweede semester van het vorig academiejaar gehouden werd in de Faculteit Wijsbegeerte en Letteren, werd door talrijke studenten en andere belangstellenden bezocht. Deze tentoonstelling kon ingericht worden dank zij het bestaan van het Archief en Museum van het Vlaams Studentenleven, de verzameling gedurende tientallen jaren opgebouwd en thans nog beheerd door Dr. Mon de GOEYSE.

De tentoonstellingen „Honderd jaar Vlaamse studentenbeweging” gehouden in het stadhuis te Roeselare en in de Universiteitsbibliotheek te Gent, bevatte eveneens documenten en tijdschriften uit het A.M.V.S. Het A.M.V.S. is als afzonderlijk fonds ondergebracht in lokalen van de Universiteitsbibliotheek te Leuven; bereidwillig ter beschikking gesteld door de hoofdbibliothecaris Dr. W. Dehennin; het is opgenomen in de wetenschappelijke werking van de afdeling Geschiedenis van de Nieuwste Tijd (Prof. L. Wils; Prof. R. de Schrijver, Dr. E. Lamberts, Drs. L. Vos). Het A.M.V.S. is echter geen uitsluitend Leuvense instelling: het verzamelt en bewaart alle documenten in verband met het verenigingsleven aan alle Nederlandstalige universitaire instellingen (Antwerpen, Brussel, Gent, Limburg).

Tot heden werd het A.M.V.S. vermeld onder de bronnen in veertien licentiaatsverhandelingen. Op het ogenblik bestudeert een groep licentiaatsstudenten in de geschiedenis o.l.v. Prof. Wils, aan de hand van

documenten en tijdschriften in het A.M.V.S. de evolutie van de studentenbeweging te Leuven tussen 1965 en 1970.

Het A.M.V.S. werd in de loop van dit jaar nog verrijkt met een aantal schenkingen, o.m. van Dr. Joz Custers (Tervuren), Dr. Leo Wouters (Gent), Prof. Jan Lindemans (Brussel), Dr. Ward Opdebeeck (Dublin), Drs. Fernand Roose (Brugge) en Paul Scharpé (Roeselare). Prof. Amaat Dumon gaf onder meer oude verslagboeken van de Landbouwkring ter bewaring.

We herhalen de oproep die Ernest Claes destijds tot de oud-studenten richtte opdat zij „hun oude rommel eens zouden nakijken, waarbij zij dan menige her-

innering uit hun studententijd zullen terugvinden, waar zij niets meer mee doen en *die na hen verloren gaat*. Laten ze alles in het A.M.V.S. onderbrengen, waar het met zorg en liefde zal bewaard worden en dienstig zal zijn voor de gemeenschap”.

Men gelieve alles te zenden (of een kaartje te schrijven om het te laten afhalen) naar volgend adres :

Archief Vlaams Studentenleven
Universiteitsbibliotheek
Mgr. Ladeuzeplein 21
3000 Leuven

Iedere keer als u de draadjes van een fles champagne losfriemelt...

moet u eigenlijk even aan Bekaert denken. Da's aardig. Want Bekaert is een draadfabrikant met bijna 100 jaar ervaring. En met industriële en commerciële vertakkingen over de vijf continenten. Zonder Bekaert zouden er geen draadjes voor die champagnekurk zijn. Geen veren voor een stoel. Geen spaken voor uw fiets. Geen draad voor een brilmontuur. Geen snoer voor uw scheerapparaat. En noem maar op. Tja, zonder draad zou de wereld er heel anders uitzien.

**Bekaert blijft,
want draad is onvervangbaar.**

N.V. Bekaert S.A. B 8550 Zwevegem, België



B
BEKAERT

28/2/'77

JUBILEUM ZANGFEEST op 15 MEI a.s.

Het **40e Vlaams Nationaal Zangfeest**, dat onder het motto „**Vlaanderen eerst**” door het A.N.Z. wordt georganiseerd i.s.m. de V.T.B.-V.A.B. en m.m.v. het Noordstarfonds, zal op zondag 15 mei a.s. in het Sportpaleis plaatsvinden.

Op dit zangfeest zal Valeer PORTIER voor de 25e maal de rede uitspreken, terwijl Remi VAN DUYN voor de 25e maal de regie zal voeren.

Volgende artiesten hebben aan dit jubileumprogramma hun medewerking toegezegd : Theo Mertens en uitgebreid koperensemble, de dirigenten Juliaan Wilmots, Fernand Van Durme, Silveer Van Den Broeck, Ernest Maes en Frans Cuypers, de komponisten Pieter Verlinden en Peter Cabus, presentators Kris Yserbijt en Arnold Willems, tekstschrijvers Jos Van der Veken, Kor Van der Goten, Anton Van Wilderode, Hendrik Holvenius en Albert De Longie, de stadsbeiaardier van Antwerpen Jo Haazen, Jef Burm, Jef Elbers, de Nederlandse volksliedgroep Robbert & Anja Van Lint, Miel Cools, het Frans-Vlaamse volksliedduo Marieke en Bart, zangeres Ilona Van Brandt, voordrachtskunstenaar Tine Balder, de kinderballetgroep Groen Vlaanderen, de vendeliersgroep V.V.K.B.-V.T.I. o.l.v. Piet Pottie, het Jona-Teater o.l.v. Ton Van Ark, de choreografische groep De Kornet, de volksdansgroep De Garve,

de jeugdmuziekkapellen van Chiro-Brussel, V.N.J., Safari-Band Ekeren en Jeugddrumband Lioen - Turnhout en 500 koorzangers, samengesteld uit de koren Vesperkoor, Schoonheid, St.-Martinuskoor, Zing met Ons, De Val-se Merels, Dennengalm, O.-L.-Vrouwkoren, Jubilate, Renaat Veremanskoor, Kantiek, St.-Ceciliakoar en Lentestemmen.

Daarenboven zal ter gelegenheid van dit jubileum een beroep worden gedaan op nieuwe regietechnieken.

KAARTEN kan men bekomen op het A.N.Z.-sekretariaat, Vrijheidstraat 30-32 - 2000 Antwerpen - alle dagen open van 9 tot 17.30 u. ('s zaterdags gesloten).

Telefonische reservatie is ook mogelijk : 031/37 93 92 of 37 96 43 of door overschrijving van het overeenkomstige bedrag op rekening nr. 410-0116611-40.

De prijzen van de gereserveerde plaatsen bedragen 250, 200, 150 en 125 F, de niet-gereserveerde plaatsen 70 F. Belangrijke verminderingen worden voorzien voor groepen van minimum 20 personen en voor houders van een CJP of een Plus-3-Pas.

Alle inlichtingen hierover kan U bekomen op het A.N.Z.-sekretariaat, Vrijheidsstraat 30-32 - Antwerpen - telefoon 031/37 93 92.

FRANSE TAALVAKANTIES

Net als andere jaren organiseert de v.z.w. A.D.P. haar Franse vakantiekersussen in het Château du Montcel in de Vallée de la Bièvre vlak bij Parijs. Deze privé-school, die over alle nodige leermiddelen beschikt, is gelegen in een park van 20 ha. De lessen - voornamelijk konversatiegericht - worden haast uitsluitend door Franse leraars gegeven. Enkele Belgische leraren Frans zorgen ervoor dat de jongsten zich makkelijker aanpassen. Enkele uitstapjes naar Parijs vullen het programma aan. De kursussen gaan van 11 tot 21 juli en van 1 tot 13 augustus voor jongens en meisjes van 11 tot 18 jaar. Voor inlichtingen en brochure : v.z.w. A.D.P. p/a Lic. J. Allemeersch, Aalbeeksesteenweg 31 bus 7, 8500 Kortrijk. Tel. : 056/21 69 25 tussen 18 en 19 u. (iedere werkdag).

in memoriam

MON VAN THILLO

Dr. med. Edmond van THILLO, oud-voorzitter en ere-voorzitter van V.V.A.-Antwerpen, „ons aller Mon”, overleed schielijk te Schilde bij Antwerpen op 26 november 1976. Enkele minuten voor zijn dood was hij nog monter, opgeruimd en vol toekomstplannen zijn tuin ingegaan. Even later vond men hem liggend in het gras, de bril naast hem afgelegd als om even te rusten en te slapen. Hij was geboren te Wuustwezel op 8 augustus 1905.

Prof. dr. phil. Mon de GOEYSE schreef ons over zijn vriend :

Mon van THILLO behoorde tot de generatie van de strijdbare Vlaamsgezinden die na de eerste wereldoorlog gevormd werden in en door het A.K.V.S., het Algemeen Katholiek Vlaams Studentenverbond. Van in zijn collegejaren was hij in de Kempense gewestbond van het A.K.V.S. werkzaam. Te Leuven was hij daarna een harde en bescheiden werker. Hij vervulde onder meer de functies van ondervoorzitter (1926-27) en voorzitter (1928-29) van de Antwerpse Gouwgilde, secretaris (1927-28) en ondervoorzitter (1928-29) van het K.V.H.V. Hij was ook zeer actief in het Algemeen Vlaams Oud-Hoogstudentenverbond, later het Verbond der Vlaamse Academici. Hij was lid van de Centrale Raad en jarenlang voorzitter van de Antwerpse afdeling waarvan hij om zijn verdiensten tot ere-voorzitter werd benoemd. Hij was daarbuiten nog werkzaam in de Katholieke Vlaamse Hogeschooluitbreiding en andere verenigingen. Tijdens WO II zette hij zich in voor Winterhulp om de nood van zijn medemensen te helpen lenigen. Het werd hem later, zoals vele anderen ten kwade gediid. Ook persoonlijk leed werd hem niet bespaard. Frans van WAAG (z.o.) en Mon van THILLO, door alle oud-commilitones gewaardeerd om hun onbaatzuchtige toewijding aan het Vlaamse volksbelang en graag gezien om hun minzame jovialiteit, leven in onze herinnering voort.

Prof. dr. jur. Walter OPSOMER, oud-algemeen voorzitter van het V.V.A. en lange jaren voorzitter van de afdeling Antwerpen grijpt terug in zijn herinneringen en brengt ons over Mon een bloemlezing van beelden uit een ver en een meer nabij verleden. In memoriam, ja, de vele zo verschillend gekleurde herinneringen : de zonnig-vrolijke van het studentenleven, de rustig-hoopvolle bij het begin van de loopbaan nog voor het onweer van de tweede wereldoorlog, de dramatisch-sombere daarna, de episch-

begeesterende tenslotte... alles herinneringen, in memoriam.

Wie dit neerpent is een geboren Lierenaar. Pas als student te Leuven ingeschreven (1923) werd hij opgenomen in de kring van zijn stadsgenoten, ook Lovanienses. In dit milieu wordt hem voorgesteld de student-medicus Mon van THILLO. Mon is geen Lierenaar. Hij is geboren in Wuustwezel. Mon is Kempenaar. Maar Lier ligt op de grens tussen Polderen Heidelanden en voor Mon is Lier een Kempense stad. Zó denkend doet hij wel een beetje aan annexatie, maar de Lierenaars nemen het alvast van Mon : zijn woord klinkt zó hartelijk-joviaal... In principio erat verbum...

Het Lierse studentenschap, om het even de Instelling van Hoger Onderwijs bij dewelke de wetenschap wordt opgehaald, leeft in een lokaal miniatuur Verbondje dat heet : „Club van de Dolfijnen”. De benaming is ingegeven door de zeven Roman-Kavaliere omheen de aanminnelijke Anne-Marie : een stel geestkinderen van Felix Timmermans.

Men schrijft 1925. De Dolfijnen hunkeren naar het uithalen van een studentgrap. Het wordt een speelse fopperij : een deel van de Lierse bevolking wordt erbij in het ootje genomen. Marokkaanse Prinsen (!) willen na de universitaire studie in Cambridge het wereldvermaarde stadje Lier bezoeken vóór hun terugkeer in de heimat. De Dolfijnen verzorgen de ontvangst. Via een persmededeling verneemt het de goe-gemeente. Mon en zijn schoonbroer in petto, Karel Verellen, bekleed met zwart satijnen mantelpak en met rode fez op het hoofd voltooien de misleiding, in station, in Bisschoppelijk College, doorheen straten en over pleinen, lokken de vervalste gegevens een eerbiedige belangstelling uit... tot barstens jolijt in het gemoed van de ingewijden...

Mon maakt de beste indruk : hij speelt zijn rol heldhaftig. Zijn huid is aan de donkere kant en voor wie vindt dat hij toch niet helemaal Marokkaans bruin lijkt, wordt gezegd : „de Britse fog heeft hem vervalst”. Karel Verellen is van een te rozig tintje : daarom verdoezelt hij zijn gelaat achter een sombere zonnebril...

1939. Een fietstocht doorheen de Voor-Kempen. Een zonnige dag. Ekeren. Mon vestigde er zich als arts, echtgenoot en vader. Je weet het. Je weet ook dat hij er een woning liet bouwen, dat dit huis een zeer eigentijds-modern uitzicht vertoont ; dat een jong architect (Leo STIJNEN, die reeds aandacht trok) de ontwerper is van grondplan en volumen. We vertoeven in de schaduw van een binnenkoer, die aandoet als een Spaans patio, we genieten er van de zondagse rust binnen de besloten kalmte van het decor. Een beeld dat je meedraagt.

Later krijgt de opbewaarde visie een inhoud die ruimer uitdeint dan het simpel geheugenprentje : in het ervaren schuilt een bijzonder karakterkenmerk van Mons' ziel : er is zijn openheid, zijn lust tot praten, zijn actief optreden, zovele uitingen die de mens opvorderen tot werkdadigheid en zakelijkheid. Maar ergens onder schors en bast, ligt een andere laag : die van het ingekeerd abstrakt en systematisch denken. Zo wordt het dan in hem een ontmoeting tussen zakelijke vasthoudendheid en zwervende dromerij, beide hebben ze aan een empirische aanleg voldoening willen geven. Het is dat huis dat het pionierschap bekrachtigt.

1945. Schrijver dezes is lid van de Antwerpse Balie. Van heel dicht beleeft hij de in wezen ergens groots opgevatte anti-Vlaamse repressie van tricolore makelij. Mon wordt er door getroffen. Hij zou hebben „verklikt” maar men vindt geen verklikte . . . Zo gaat het. Eerbied voor recht uit wetten gepuurd ? Ontzag voor gezond verstand en rede ? Geen snars ! Geen snipper ! Mon leeft in de gevangenis. Dagelijks kun je hem zien gaan in blanke doktersoverjas doorheen de gangen, vrijelijk, van cel naar cel, van moreel zieke naar fysisch lijdende. Het beleid van de instelling heeft klaar gezien vanaf het eerste moment : het heeft Mon opgenomen in de Staf van het huis. Er werd geschreven : „Mon leeft in de gevangenis” : ja, hij leeft er wel driemaal : eenmaal gewoon als wezen, een tweede maal als één die zich offert, dag en nacht ten gerieve van anderen en een derde maal als één die zich heerlijk verheft boven de aardse stompzinnigheid. Honderden heeft hij in die dramatische maanden lijfs- en geestesopbeuring bijgebracht.

1950. De heftigste hetse-jaren zijn voorbij. Mon moet alles terug herbouwen en heropnemen. De levensfilm ontrolt zich verder : Mon is nu arts binnen de stadswallen. Geen mens zint nog op de aantijgingen en niemand spreekt nog de naam uit van de vervolger die zijn anti-Vlaamse kwijl uitsputterde in een auditorsrekwisitorium . . .

Mon gaat zijn weg. Stoicijns-moedig, tegelijk idealist en realist. Hij is taaie volharding. Hij bouwt terug op : alles. Gedurende lange jaren behartigt hij het belang van het V.V.A. openbaar, én als voorzitter van de Antwerpse V.V.A.-afdeling en als medelid van het Algemeen Bestuur van het V.V.A. Wie getuige was, in soms kiese omstandigheden, waarin vooral de persoonlijke aanleg van individuen aanleiding gaf tot spanning of wrevel, kan zeggen hoe de zachte, volhardende inwerking van Mons' psyche, uitbarstingen en breuken heeft verhinderd. Hier is dan „la petite histoire”, rijk aan gegevens . . . Hoc meminisse juvat.

Dr. med. Herman VANSTEENLAND, voorzitter van de afdeling Antwerpen sprak bij de uitvaart van Mon op 1 december in de nokvolle kerk te Schilde waar

de ontroering voelbaar in de lucht hing, de volgende rede uit.

Dokter Mon van THILLO was een mens die je niet kon ontmoeten, zonder er door beroerd te worden. Als een weelderige bloem in Vlaanderens tuin, zo is hij verschenen in het leven van elk van ons en allen zijn we op een andere manier deelgenoot geweest aan de rijkdom van zijn bestaan.

In de bloemenruiker van zijn deugden en gaven was zijn **vermogen tot inzet** zeker niet de kleinste. Met een grote kracht en een steeds jeugdig elan kon hij zich voor een doel inzetten en een breed spoor nalatend de weg gaan die hij gaan moest. Voor wie daarbij samen met hem op weg was, waren zijn optimisme, zijn dikwijls verborgen gevoeligheid de beste steun en waarborg.

In de talloze moeilijkheden van zijn leven was zijn veerkracht spreekwoordelijk. Als geen ander kon hij opnieuw rechtstaan en zijn weg vervolgen. Ook als hij getroffen werd in zijn eer en zijn beroep als gevolg van politiek onrecht. Ook als hij getroffen werd door het onnoembaar zwaar verlies van zijn eigen zoon en van hen die in de familie hem even dierbaar als zijn kinderen waren geworden. Ook als hij getroffen werd in zijn eigen lichaam en hij telkens opnieuw zich oprichtte en als het ware herrees reeds voor hij gestorven was.

Dokter Mon van THILLO had een sterke sociale zin, een juist beoordelingsvermogen, een relativerende blik op gans het menselijk gebeuren. Hij bezat de gave om de mensen te benaderen, niet langs de toevallige functie of machtspositie die zij uitoefenden, maar langs een globale intuïtieve kennis van hun persoon. Dit gaf hem een grote soepelheid en gulheid in zijn omgang, zowel met de meest hooggeplaatsten als met de geringen en de eenvoudigen.

Geneesheer in hart en nieren kon hij zijn patiënten opvangen, niet alleen in hun louter fysisch lijden maar in gans de ingewikkelde menselijke structuur, waarin elke ziekte gebed ligt. Méér dan aan de wetenschap, was hij aan de mens verknocht. Méér dan over de ziekte, was hij over de zieke en zijn lijden gebogen. Daarom wist hij te genezen waar anderen hadden gefaald.

Hij was een vader, ook voor zijn patiënten. Dit was zijn volk en hij had zijn volk lief in alle oprechtheid. Juist daarom was zijn inzet als geneesheer méér dan loutere ziekenzorg. Zo heeft hij zich tijdens de oorlog als voorzitter van de afdeling Winterhulp totaal en onbaatzuchtig gewijd aan dit werk, niet vanachter een bureel maar effectief. Hij werd er niet voor beloond. Integendeel. Maar, niet verbitterd door de tegenslagen, niet op zichzelf gekeerd door de ondank, nergens en nooit vijandig, heeft hij verder in het Vlaams openbaar leven nog een zeer belangrijke taak vervuld. Ook op dit vlak immers had hij een

sterk bewustzijn van plicht en kon hij zich verkwisten zonder enige zelfzucht.

Als collegestudent reeds was hij actief in het A.K.V.S., het Algemeen Katholiek Vlaams Studentenverbond. Behorend tot een generatie van vurige flaminganten was hij ook aan de universiteit sterk volks en Vlaams geëngageerd en wat veel meer is, ook in zijn latere leven heeft hij dit engagement tot waarheid gemaakt. Hij was één van de geestelijke vaders van het Verbond der Vlaamse Academici. Samen met enkelen, en later met velen, heeft hij onvermoeibaar en met al zijn menselijk kunnen gewerkt aan de oprichting en versteviging van het verbond, aan de uitbouw van het Vlaams bewustzijn.

Even vanzelfsprekend was zijn aanwezigheid en actieve rol in andere verenigingen, zoals het Elcerlyc genotschap, de Katholieke Vlaamse Hogeschooluitbreiding (K.V.H.U.), de orde van de Prince, de kleine prins . . .

Vooraf echter voor het V.V.A. is zijn aandacht en zorg levendig en actief gebleven tot het einde van zijn dagen. Zeer terecht heeft men hem in het V.V.A.-Antwerpen steeds als „de vader des vaderlands” beschouwd. Zijn grote droom van de Vlaamse academicus die door zelfontplooiing in dienstbaarheid leeft en streeft voor zijn volk, moge in ons allen bewaardheid worden.

Allen hebben we meegemaakt hoe hij in de laatste jaren tot zijn beste zijn werd gelouterd. Niet de feitelijkheden uit zijn leven zijn het grondigste en duurzaamste van zijn bestaan geweest, maar de trouw aan zijn eigenheid, de moed waarmee hij telkens opnieuw zijn taak aanvatte, de liefde waarmee hij het lijden in zijn leven opnam, de geheime mens in hem . . . Dit is de waarde – en terecht mogen we hier met RENINCA zeggen :

„Wat wij onaangezocht in alle eenzaamheid en onaanzienlijkheid en onnaspeurbaarheid zijn, dat zijn wij allereerst. Wat wij met geen middelen ter wereld kunnen te kennen geven of, als gevangenen van omstandigheden naar lichaam en geest, niet meer te kennen zouden kunnen geven, dat zijn wij in een hartverscheurend zuivere presentie. Al wat in ons niet eens de som en het resultaat, maar de drijfkracht, het klimaat en de laatste uitleg van onze innerlijke geschiedenis uitmaakt, **dat is wat blijft**”.

Aan de diepbedroefde Mevrouw van THILLO, kinderen en familie wil ik hier in naam van alle vrienden van Dokter Mon van THILLO, onze deelname aan zijn bestaanszin betuigen. Dit bestaan dat vooral zonder de toegewijde liefde van zijn echtgenote niet op dezelfde wijze zou zijn opgebloeid. Dit bestaan dat nu naar zijn schone voleinding is gegaan.

De homilie tijdens de dienst uitgesproken door zijn zoon, priester Karel van THILLO, was aangrijpend door sterkte en beheersing, door soberheid en

direktheid. Met veel pijn in het hart maar toch vol dankbaarheid om hem, hebben we Mon toevertrouwd aan zijn Kempische aarde.

Mon, we zullen U erg missen in ons V.V.A.-Antwerpen, maar wij hebben Anneke nog en uw kinderen en de zovele vrienden en . . . we zullen ook ons best doen.

Piet CARPENTIER

FRANS VAN WAEG

Op 8 juni 1976 overleed te Sint-Pieters-Woluwe, in de ouderdom van tachtig jaar, Frans van WAEG, dr. jur., tijdens het academiejaar 1920-21 hoofdredakteur van **Ons Leven**. Onder de schuilnaam Sus publiceerde hij in het Leuvens studentenblad van 1919 tot 1923 een reeks schetsen, die men samen met kleine novellen terugvindt in het bundeltje *Jazz-band*. Zijn *Pedante Brieven aan een Schacht*, verschenen in de 33ste jaargang van *Ons Leven*, werden eveneens uitgegeven onder de titel *Het Leutige Leven*. Frans van WAEG schreef ook nog *Nap*, een humoristische novelle en *Een Verloren Jaar*, herinneringen uit zijn soldatentijd.

Hij had een sterk schrijverstemperament doch legde zijn letterkundige arbeid jammer genoeg te vroeg neer. Hij speelde ook een rol in de politiek en was vóór de oorlog van 1940-45 onder meer Vlaams-nationalistisch provincieraadslid voor Brabant. De anti-Vlaamse repressie ging daarna ook hem niet voorbij.

Frans van WAEG vertelde ons destijds dat hij in 1919, toen het K.V.H.U. besloten had de studentenpet van Duits model (in 1907 door Jef van den EYNDE ingevoerd) af te schaffen, samen met Stan LEURS een nieuwe pet voor de Vlaamse studenten ging uitzoeken in de bekende hoedenzaak van Jef MISPELTER aan de Tiense straat : het werd de bruinrode flat.

Zijn zoon Jaak van WAEG was praeses van het K.V.H.U. tijdens het bewogen Verbondsjaar 1943-44.

J. R. DE SMEDT

Meester J. R. de SMEDT overleed in 1976. Hij was in het mooie Brabantse Opwijk in 1887 geboren. Student te Leuven zetelde hij in het K.V.H.V.-bestuur. Trouw was hij gehecht aan wijlen Prof. em. VLIEBERGHS en onderging zijn invloed. In 1911 werd hij doctor juris uitgeroepen. Hij vestigde zijn rechtskantoor in Antwerpen.

Gedurende wereldoorlog I volgde hij van heel dicht de actieve Vlaamse politiek van dat uur. Van jongsaf had hij een heldere kijk op het Belgische staatsbestel: een achteruitgesteld Vlaams volk en een frankofiele kaste die het staatsapparaat uitspeelde tegen de volkse waarden. In het ruim-frankofoon balie-milieu van toen dwong zijn Vlaamse strijdvaardigheid de eerbied af van zijn tegenstanders. Hij was de man van een onwrikbare gezonde overtuiging en van een mooi-rijk taalgebruik. Nooit aanvaardde hij een politiek mandaat.

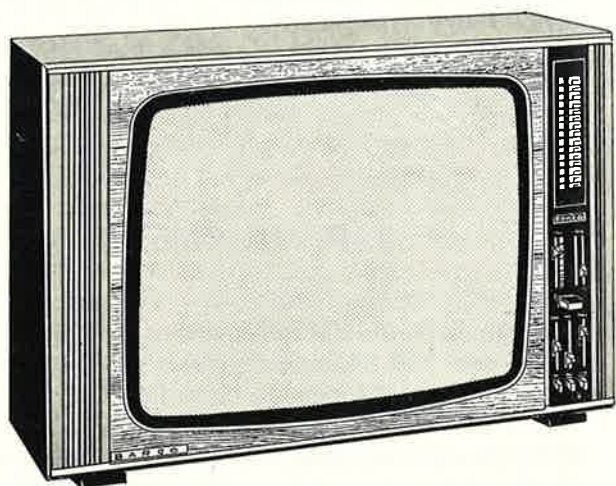
Jarenlang behartigde hij als voorzitter de belangen van het Verbond van Vlaamse Kultuur-Verenigingen

te Antwerpen. Hij was voorzitter (1936-37) van de Vlaamse Conferentie bij de Balie van Antwerpen. Hij was voorzitter van het F. Grammens-fonds en medestichter van de Vlaamse Volksbeweging.

Hij was na de tweede wereldoorlog de eerste voorzitter van de Antwerpse afdeling van wat nu het Verbond van Vlaamse Academici heet.

Hij was een aanminnelijke figuur, taktvol, geestig, bereidvaardig, rustig, eenvoudig en vóór alles van een bescheidenheid die aan zijn geschiktheden een bijzondere glans bijbracht.

Walter OPSOMER



BARCO

uw vertrouwen waard

personalia

OVERLIJDENSBERICHTEN

Cyriel Albert Zwaenepoel, weduwnaar van Agnes Pil, vader van o.a. dr. jur. Jozef Zwaenepoel, geb. te Oostende op 20.3.1885 en overleden te Brugge op 22.10.'76.

Maria-Anne Malisse, weduwe van Gustaaf Sabbe, moeder van o.a. dr. jur. Jan Sabbe en dr. jur. notaris Guido Sabbe, geb. te Emelgem op 25.12.1890 en overleden te Izegem op 24.10.'76.

Marguerite Yserbyt, weduwe van dr. med. Paul Thevelin, moeder en zuster van verschillende van onze leden, geb. te Harelbeke op 26.2.1896 en overleden te Ingelmunster op 26.10.'76.

Jules de Keyser, dr. med., echtgenoot van Julia Popelier, geb. te Aalst op 26.9.'12 en overleden te Beersel op 11.11.'76.

Edmond van Thillo, dr. med., oud-voorzitter en erevoorzitter van afdeling Antwerpen, echtgenoot van Anna Roebroek, vader van o.a. Paul en Hilda van Thillo-Leysen, Karel van Thillo en van mevrouw Gert van Thillo, geb. te Wuustwezel op 8.8.'05 en overleden te Schilde op 26.11.'76.

Maria Reulens, echtgenote van wijlen Antoon Schoofs, geb. op 7.9.1879 en overleden te Onze-Lieve-Vrouw-Waver op 26.11.'76.

Maria Elisabeth de Laet, moeder van Griet Huyghe-Braeckmans en schoonmoeder van Ben Huyghe, overleden op 30.11.'76.

Emilie Gielens, echtgenote van Roger de Maegd, geb. te Tienen op 8.10.'14 en overleden te Leuven op 16.12.'76.

Marc 't Kindt, echtgenoot van Monique Bevernagie, burgerlijk ingenieur in de scheikunde en de landbouwindustrieën, in een tragisch ongeval overleden te Kerkhove op 16 april 1977, dag van zijn eenenveertigste verjaardag, samen met zijn zoontjes Stany, Nico en Vicky.

GEBOORTEN

Hester, dochtertje van J. de Maere, geb. op 10.7.'76.

Koen, zoontje van lic. geaggr. germ. fil., baccalaureus in de wijsbegeerte Dirk Coenjaerts en Marita Marynissen, geb. te Lier op 10.9.'76.

Anne-Sophie, tweede kindje van Anne en Walter De Deckker-Somers, geb. te Reet op 8.10.'76.

Ludovik, vierde zoontje van Eric en Myriam De Witte-Versele, geb. te Gent op 14.10.'76.

Joost, zoontje van lic. gesch. Erik Houtman en lic. gesch. Helma De Smedt, geb. op 8.11.'76.

Thomas, zoontje van dr. med. Luc Golinvaux, geb. op 22.11.'76.

**krijg je
wel genoeg
voor
je geld ?**

**Uitzonderlijk hoge interest voor
beleggingen op termijn.**

Voor het geld dat je gedurende een bepaalde tijd niet nodig hebt, heeft de Kredietbank soepele beleggingsformules met uitzonderlijk hoge interest namelijk: **Kasbons en Termijnrekeningen.**

 **KREDIETBANK**

